

Ludwig Emil: Diktatúra? Ugyan már...

2014 november 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ennek a szónak – diktatúra – a tüntetők általi táblákra mázolás, bevetése a politikai tiltakozás verbális eszközeként, a legnagyobb ostobaság az 1990-es rendszerváltozás óta.

Aki diktatúráról ordibál az utcán a kormányra célozva, diktátornak nevezi/tartja/hiszi a törvényesen, demokratikusan

megválasztott kormányfőt, az sürgős felvilágosító segítségre szorul.

Íme:

„A diktatúra vagy parancsuralom olyan kormányzási forma, ahol az állami hatalom forrása nem a népakarat. Diktatúra valamely személynek vagy csoportnak az állam törvényeit figyelmen kívül hagyó, erőszakszervezetekre támaszkodó, kivételes törvényekkel szentesített korlátlan hatalma.” (Wikipédia)

Ha egyetlen szót találnak az óbégatók az idézett szövegben – a névelőket kivéve –, amelyik ráillik Magyarországnak hivatalban lévő kormányára, miniszterelnökére vagy államfőjére, nyernek egy lufit – fújhatják. De ha nem találnak, akkor gyorsan tájékoznak el az utcákról, terekről és más közterületekről, ne rontsák a városképet, ne akadályozzák a közlekedést, ne zavarják meg a köznyugalmat, mások megszolgált pihenését.

A negyedszázada létrejött demokratikus köztársaság parlamentáris rendszere kompatibilis az Európai Unió valamennyi tagállamának berendezkedésével. E nélkül nem is válhatott volna a tagjává. Mindmáig nem került sor arra, hogy az unió grémiumai bármiféle, a demokráciát veszélyeztető jelenséget, intézkedést észleltek, jeleztek volna Magyarországon. Nem is tehették, mert nem volt ilyen: az ország stabil népképviselői jogállam.

Az „erőszakszervezetekre való támaszkodás” dolgában pedig lett volna éppen mit megbírálni valójuk a (nem mindig egyformán) éber nyugati emberjogi köröknek. Az első MSZP–SZDSZ-kormány működése alatt több ízben történtek olyan erőszakos rendőri akciók a magyar fővárosban, amelyek nyíltan megsértették a szabad véleménynyilvánításhoz és a csoportosuláshoz való állampolgári jogot. A kispesti Honvéd-stadionban 1995-ben a Magyar Kupát elnyert Ferencváros szurkolói a pálya fűvén ünnepelték a csapatukat, amikor több irányból lovas rendőrök és kommandósok rontottak rájuk. Válogatás nélkül ütlegelték a békés fiatalokat, köztük több neves zöld-fehér játékosnak, trénernek is kijutott az ütlegekből (a tévé közvetítette a durva jeleneteket). Egy évvel később a Városliget mellett támadt a rohamrendőrség az elégedetlen agrártüntettekre és szimpatizánsaikra. A békés résztvevők közül több személyt – köztük újságírókat és Pongráz Gergely ötvenhatos húst – brutálisan bántalmaztak, megbilincseltek és őrizetbe vettek.

Mindkét esemény idején a manapság a tévében „diktatúrázó”, bukott szabad demokrata Kuncze Gábor volt a Horn-kormány belügyminisztere.

Alkotmányos szabadságjogaink ellen Gyurcsány kormányzása idején, 2006 őszén történt a legsúlyosabb és legaljasabb támadás a rendszerváltozás óta. Az 1956-os budapesti felkelés leverését idéző fegyveres karhatalmi erőszak lett úrrá a pesti utcákon: a rohamosztályosok válogatás nélkül ütötték-rúgták, puskás pribékek célzottan lövték az őszödi hazug ellen tüntetőket. A súlyos, maradandó sérüléseket okozó valóságos terrortól dokumentált

jelentés készült az Európai Unió részére is, azonban a sebesültek, elhurcoltak és megkínzott személyek jogsérelme nem érte el hatszázötven fős brüsszeli parlament ingerküszöbét.

Hosszú évek múltán került sor újabb, az előzőhöz nem hasonlítható, de erőszakos megmozdulásra. Jellemzően megint az 1956-os felkelés évfordulójához időzítve, de ezúttal a radikális baloldali képviselő utcai zavargók részéről. A magukat a halva született „internetadón” felhergelő tüntetőkről rátámadtak a Hősök tere melletti, üres Fidesz-székházra, és nagy bátorsággal törték-zúzták a védtelen épületet. A kiérkezett rohamrendőrök, mint a hímes tojásra, úgy vigyáztak, nehogy megsérüljön valamelyik megvadult barbár „jogvéd”, úgy tessékelték őket a szállító eszközbe. Aki látott külföldi híradásokat utcai tüntetésekről Franciaországban, olasz, spanyol és görög városokban, meggyőződhetett róla, hogy a kormányaik erősen igénybe veszik az erőszakos szervezeteket és munkaeszközeiket, mégsem jut senkinek az eszébe, hogy diktatúrát kiáltson ezekben az (időben) elöttünk járó demokráciákban. Egyéb iránt: az idei tavaszi országgyűlési választásokra nem is küldtek hozzánk EBESZ- meg másféle megfigyelőket, tudhatták, hogy főlegesen töltik itt az időt. A szabadságjogok csak addig terjedhetnek, ameddig nem sértik mások jogait – szól a demokrácia egyik szabálya. Ha egyesek tüntetés céljára elfoglalják az utcát, zajonganak kettések ablaka alatt, azt nem lehet jogsértésként értelmezni, mert tüntetni szabad, és a komfort fölött áll. Arra viszont nincs szerzett joga senkinek, hogy nyilvánosan ócsárolja, gyalázza, rágalmazza a választók többségét reprezentáló kormánytisztviselőket és a felelős magyar miniszterelnököt. Aki meg részt sem vett a választáson, az ne kiabáljon. A volt kommunista – diktatórikus – rendszert túlélő szocialista politikusokkal teletűzdelt Horn-kormány ellen Csurka István és pártja évente többször tartott zajos tömeggyűlést, felvonulást több tízezer résztvevővel. Volt „pufajkázás” (tény, hogy Horn karhatalmista volt ötvenhatban), de egyszer sem nevezte diktatúrának az MSZP–SZDSZ-koalíciót, diktátornak a miniszterelnököt az író-politikus. Mert nem volt az, a választók többsége szavazott rájuk.

Jókor érkezett egy friss, többszörösen is hiteles nyilatkozat a „jelenkori diktatúra” megítéléséről, Kertész Imréről. „Ha az ember szabadon írhat és véleményt nyilváníthat, nyíltan kifejezheti az ellenvéleményét, akkor képtelenség diktatúráról beszélni. Nem vagyok mindennel teljes mértékben elégedett, ami Magyarországon történik, mint ahogy nem is voltam soha, de abban bizonyos vagyok, hogy az, hogy Magyarországon diktatúra lenne, nem több mint ideológia és feleltelen beszéd” – mondja az egyetlen magyar Nobel-díjas író. Ha valaki, meg tudja különböztetni egymástól a két rendszert: gyerekként megtapasztalta a legszélsőségesebb, náci diktatúrát (volt része a szovjet változatában is), az utóbbi években Németország szívében, az ultraliberális Berlinben élt és alkotott. Illene tiszteletben tartani a véleményét azoknak a baloldali kampánypolitikusoknak, képernyővigéceknek is, akik mindennek az ellenkezőjét fújják, sulykolják.

Ludwig Emil – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
